

Viața A. R. L. U. S.

Plata cotizației — o datorie însemnată

În fabrici și uzine, în instituțiile de cultură, organizațiile noastre desfășoară o activitate susținută de popularizare a Uniunii Sovietice...

birourilor de cerc, cotizațiile rămân neplătite ca și înainte. Vechiul comitet de la uzinele „23 August”...

Stepan ȘCIPACIOV

Trăia un copil într-un sat

Trăia un copil într-un sat, sub păduri, știa numai satul și codrul în jur; aproape e bolta albastră și calmă și munții, decit plopii mai-nalți cu o palmă.

Și sus, peste codru, Uralul scîlpînd, cu albul de calcar și cu vine de-argint. Ah, ce-i mai plăcea să se cațere sus, și-n larg să privească, flăcăului rus!

De-atunci, băietane cu păr castaniu, iubirea de lumea aceasta îi-o știu, în care-i Elbrusul cu virful în nor, și munca, și gîndul cu'naltul său zbor.

In romînește de Veronica PORUMBACU

Petrus BROVKA

Viitorul

Viața, pe semne, așa azi ne cere: Te uita îndrăgît, și-ești cuprins de durere. Trăit-am și-n lume văzută-am destule și avut-am și zile, de chinuri sătule.

Dar dacă-ntrebare vreunul mi-ar pune: Ce jînd am în viață acum, — i-aș spune: — Cu jînd și nădejde privesc eu copiii, Ochii lor curioși, ce ne nase bucurie.

Trăi-voi alevea mîlcuții aceștia Tot ce visăm noi, pe-aria poveștii Fîrîșii le-or părea lucruri mari, minunate, De noi, doar din vise-nvăzute aflate.

Și tare-ăș vrea-n ziua aceea de miine Munca să-mi-o pot înfrîți cu oricine: Căci astfel, din mijlocul veacului meu Ai urmașilor secol zărlit-aș și eu!

In romînește de Victor KERNBACH

Filme noi

„Nunta cu zestre”

Dragostea dintre tinerii Maksim din colhozul „Zarea” și Olga din colhozul „Scînteie”...

Scenă din filmul „Nunta cu zestre”

Și să se fiu zina nunții. Avînd Spîridonovici, președintele colhozului „Scînteie”...

dragostii dispar atunci cînd interesele colectivistice o cer. Și tot astfel rezultatele bogate obținute în urma secerii, le aduc fericiții...

Acastă comedie muzicală, plină de sinceritate și emoție, lărmecă pe spectatori. Îi face să participe din plin la tot ce se desfășoară pe ecran...

în chip strălucit. Poporul rus — eroul principal din „Boris Godunov”, operă un timp-pierdută numită „dramă muzicală populară”...

„Este simfonie bogată melodică a operii „Boris Godunov”. Ea nu conține numai epice scene, luate direct din opere mari...

La 28 martie 1951 Musorgski a murit fără să termine opera „Hovanscina”. A rămas neterminată și ultima sa operă „Tîrgul din Sorocinsk”...

Musorgski a fost un adept pasionat și convins al orientării realiste în artă. Cu multă îndrăzneală a introdus în operele sale probleme sociale...

Musorgski scria: „Viața, oțurde-s-ar afirma ea, adevărul, oricît ar fi de amar, o vorbă îndrăzneală și sincer spusă oamenilor — lăta ce vreau și iată unde mă tem să nu greșesc”.

Temele, subiectele și tipurile cereau de la Musorgski căutarea unor noi mijloace de expresie. Creațiile lui sînt pline de melodie și simfonie...

lume — este opera lui „Boris Godunov”, compusă după drama de același titlu a lui A. S. Pușkin...

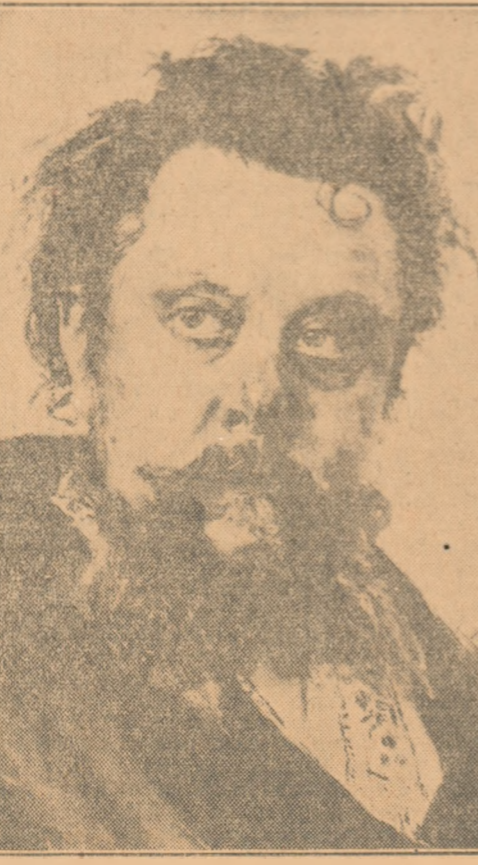
Un ajutor prețios în munca organizațiilor de la sate

Holărire! Consiliul de Miniștri și C.C. al P.M.R. cu privire la pregătirea și executarea la timp și în bune condiții a lucrărilor agricole...

Articolul semnat de A. Mazlamov, doctor în științe agricole, laureat al Premiului Stalin, poartă titlul: „Să dăm producției satelor de sîcîc cu un mare cuvînt în zădărnici”. Autorul subliniază considerabilele eforturi realizate de selecționarii sovietici în urma aplicării celor mai înaintate metode...

Un clasic al muzicii ruse

Inokenti Popov. În moștenirea clasicilor artei muzicale ruse, un loc important îl ocupă operele lui Modest Musorgski...

MODEST MUSORGSKI (reproducere după tabloul lui I. E. REPIN)

— opera, simfonii, sonate, cîntec, — romanele, în piese orchestrale programatice etc. De la primii pași în creația sa muzicală, clar în fragmentele neterminate, s-a făcut simțit, cu claritate, un stil de creație personal, plin de originalitate...

CARNET CULTURAL

O nouă istorie a artei ruse

Redactarea generală a întregii lucrări este făcută de către academicianul I. Grabar în colaborare cu V. Lazarev...

Scopul principal al acestei lucrări este de a prezenta în lumina învățării marxist-leniniste arta rusă, de a oferi cititorilor sovietici o imagine vie și concretă a evoluției artei rusești în strînsă legătură cu procesul general de dezvoltare a vieții sociale ruse...

Istoria artei ruse străvechi și izvoarelor ei sînt închinată patru volume, artele din secolul XVIII-lea, două volume, cele din secolul XIX-lea, trei volume, iar artel sovietice — alte trei volume.

Primul volum, pe lângă faptul că are în cuprinsul său peste trei sute de ilustrații dintr-una mare reprezentativă, prin conținutul său ogîndește epocă importantă și diferită. Astfel se pot afla probleme mari pe care le trată, ca, de pildă, arta antică a Europei răsăritene și arta slavilor vechi, arta Rusiei Kievene, a teritoriului Galiciei și Volhinului, a cnezatelor Polock și Smolensk etc.

Ilustrații noi la romanul „Război și pace”

Geniala operă a lui Lev Tolstoi a constituit material bogat de inspirație, pentru ilustratori și graficieni. De curînd, pictorul A. Smarînov a făcut o serie de ilustrații noi pentru „Război și pace”...

Subiectul principal în ilustrațiile lui Smarînov îl constituie omul, ideile, lupta, emoțiile și speranțele sale. Pictorul s-a străduit să creeze imaginea plastică a personajelor așa cum le vedea și Tolstoi...

PIERRE BEZUHOV

NATASA, după moartea lui Andrei Bolkonski

Ilustrațiile pentru „Război și pace” constituie un mare succes al creației lui Smarînov, și, totodată, un nou succes al graficii sovietice.

Revistele continuă, de asemenea, să publice operele începute în numerele anterioare. Astfel, „Novii Mir” continuă publicarea romanului lui Fiodor Gladkov „Anul cel aprig”, iar „Zvezda” — continuarea romanului „Un oraș lung mare” de Vilis Lațis și „Fratele cel mare” de I. Cernov.

Reviste sovietice pe luna martie

Numeroase scrieri își au tema luată din istoria popoarelor Uniunii Sovietice. Printre acestea este și schița „Fratele cel mare” ce apare în „Oktiabr” și care e scrisă de fostul partizan din Marele Război pentru Apărarea Patriei, P. Versigora...

Un capitol nou al poeziei lui A. Tvardovski „După departări vin alte departări” deschide numărul din martie al revistei „Novii Mir”. De asemenea, creația poetică a lui A. Maljko, I. Nehoda, A. Verei Inber, a lui A. Lahuti și a altor poeți va îmbogăți paginile revistelor literare sovietice.

Genul dramatic e prezent prin piesa satirică a dramaturgului S. Mihalkov „Medaliele regală”, publicată de revista „Znamia”.

Revistele publică articole ce tratează probleme de artă și de teorie a literaturii. Sub semnătura Galinei Ulanova, „Novii Mir” publică un articol intitulat „Școala balerinei”, în care cunoștea balerina vorbeste despre experiența ei de creație...

Roadele unei colaborări creatoare

— „Familia” de I. Popov pe scena teatrului „Constantin Notara” —

Desori se întîmplă ca o temă mare, care stă la baza unei opere dramatice, înfrînd puterea de muncă a actorilor îi împinge pe aceia care de căutări creatoare care are ca rezultat ridicarea măiestriei lor artistice pe o treaptă calitativă nouă...

În ultima parte a vieții, Musorgski a creat în afară de „Hovanscina” și alte capodopere, printre care ciclurile de romanele „Fără soare”, „Cîntecul și dansurile morții”, piesele pentru pian „Tablouri dintr-o expoziție”...

La 28 martie 1951 Musorgski a murit fără să termine opera „Hovanscina”. A rămas neterminată și ultima sa operă „Tîrgul din Sorocinsk”...

Musorgski a fost un adept pasionat și convins al orientării realiste în artă. Cu multă îndrăzneală a introdus în operele sale probleme sociale...

Musorgski scria: „Viața, oțurde-s-ar afirma ea, adevărul, oricît ar fi de amar, o vorbă îndrăzneală și sincer spusă oamenilor — lăta ce vreau și iată unde mă tem să nu greșesc”.

Temele, subiectele și tipurile cereau de la Musorgski căutarea unor noi mijloace de expresie. Creațiile lui sînt pline de melodie și simfonie...

lume — este opera lui „Boris Godunov”, compusă după drama de același titlu a lui A. S. Pușkin...

— opera, simfonii, sonate, cîntec, — romanele, în piese orchestrale programatice etc. De la primii pași în creația sa muzicală, clar în fragmentele neterminate, s-a făcut simțit, cu claritate, un stil de creație personal, plin de originalitate...

și Strauh, cînd i s-a dat rolul lui Lenin a trecut prin multe frîmțăriri, pînă a ajuns la marile lui realizări în interpretarea chipului lui Lenin.

Cu toate acestea, munca la rolul mergea greu. Lui Stamate Popescu, ca și celorlalți interpreți îi lăseau date mai amănunțite cu privire la tîneretea lui Lenin la mediul de naștere al Ulianovilor. Și aici le-a venit pe neașteptate un ajutor neprețuit în persoana artistei populare a U.R.S.S., Sofia Vladimirovna Ghiațintova.

Sprîjinul experienței unei mari artiste sovietice

Vorbînd despre Ghiațintova, Stamate Popescu se învînzărează: — Am avut un mare noroc. S. V. Ghiațintova este cea dintîi care a pus în scenă, în Uniunea Sovietică „Familia” — la Teatrul Comsomunului Leninist din Moscova — și este și interpreta rolului mamei lui Lenin.

A venit tocmai la timp, cînd aveam mai mare nevoie de ajutor. — Era în luna Preletiei Romîno-Sovietice? — Da. Pe atunci Marietta Sadova și cu mine repetam piesa într-o adaptare radiofonică. În altă regiune și cu alți actori. La teatru, repetițiile abia începuseră. S. V. Ghiațintova a ascultat piesa imprimată pe bandă de magnetofon și apoi ne-a spus părerea ei în genul, a apreciat favorabil jocul nostru.

A spus că Marietta Sadova are un joc sincer, emoționant, că eu, în rolul lui Volodea am o orientare justă, dar... (actorul își întrerupe pentru o clipă machiajul zîmbind unei amintiri hazlii) eu la radio turlam repede. Și S. V. Ghiațintova a spus: „Lenin a fost și el un copil. În unele locuri el un ton pe didactic”. S. V. Ghiațintova ne-a dat sfaturi minunate cu privire la interpretarea rolurilor dar cel mai mult ne-a folosit cele spuse referitor la concepția tematică a piesei. După părerea ei adaptarea radiofonică a piesei a mers pe linia greșită a transformării „Familiei” în tragedia personală a lui Sasa Ulianov, fratele lui Lenin, executat de regimul „arist. Or. tema piesei nu este o dramă familială, ci marea morală și forța sultenească a unei familii de intelectuali rusei progresiști, care l-a crescut și educat pe Lenin. Ajutîndu-ne să redăm just concepția piesei, S. V. Ghiațintova ne-a ușurat calea spre aprofundarea tuturor personajelor și în special, a Mariet Alexandrovna Ulianova. Dar despre asta e

măj bine să stați de vorbă cu Marietta Sadova.

Rolul mamei lui Lenin

În cabina artiștilor emerite a R.P.R. Marietta Sadova m-a introdus regizoarea Sorana Coroamă. Am întrebato pe Marietta Sadova cum apreciază ajutorul pe care l-a primit de la S. V. Ghiațintova și în ce măsură l-a fost el de folos.

— Îi apreciez în cea mai înaltă măsură epuse artistice, iar în ce privește folosul pe care le-am tras din convorbirile cu ea — red că e deajuns să afirm că sfaturile și sugerițiile ei mi-au ajutat să-mi consolidez viziunea despre personajul pe care îl jucam — Și după o clipă de gîndire. — Dacă la început puneam accent pe elementele emoțive ale jocului, după convorbirile cu S. V. Ghiațintova am căutat să aprofundez în chip multilateral personalitatea eroinei mele.

Regizoarea Sorana Coroamă ne povestește că sfaturile artiștilor sovietici e impresionantă în așa măsură înell ea le-a scris pe nire și le poartă mereu la ea. Au rîndu-ne țesure ce vorbim Marietta Sadova intervine: — Oamenii sovietici, și Sofia Vladimirovna Ghiațintova și consilierul nostu Nicolai Iva noveli Klucimkov — mi-au dezvăluit sufletul unei mame ruse cum era Ulianova o mamă intelectuală, cultivată, muzicală. Ea știe deopotrivă să inventeze jocuri instructive pentru copii și să citească pe Heine și Shakespeare în original. Adinea bunătețe și simplitate se împleteau în sufletul ei cu o mare putere de caracter, cu dirzenie. Mă dăso nează să joc rolul ei.

Regizorul tehnic întră spre a aminti că se apropie timpul de ieșire pe scenă. Conducîndu-mă prin culoarele întortocheate ale scenei, Sorana Coroamă îmi spune: În munca noastră asupra piesei în redarea epocii a atmosferei în familia Ulianov ne-au fost de mare folos spectacolele Teatrului „Mossovit” pe care le-am văzut. Mai cu seamă „Uraganul”, care ne-a ajutat să aprofundăm suferința poporului rus, să introducem atmosfera populară în piesă. Din convorbirile pe care le-am avut cu Vera Marekka, Mordunov, regizorul I. Zavadski, am obținut mult în felul de a juca. Într-un cuvînt, pu-tem spune că dacă spectacolul a reușit, aceasta o datorăm în cea mai înaltă măsură ajutorului oamenilor de artă sovietici.

P. GIOSANU

Aparatele de radio din Riga

S. Ivanov

Stepan Grinkov, lucrător din Kaliningrad, se pregătea să plece la Riga.

— Să aduc un aparat de radio — îi ruga soția lui.

— Dece să aduc din Riga, — spuse soțul — cînd îl putem cumpăra și aici?

— Vreau să aduc un aparat tocmai de acolo, căci la Riga sînt aparate foarte bune.

— Ei, bine — consimți Stepan. — Dar ce fel de aparat? „Baltica”, „Riga-6”, „Riga 10”?

— Toate sînt bune — răspunde soția. — Dacă vei aduce însă un aparat „Mir”, va fi minunat.

La Riga, Stepan Grinkov intră în magazinul de pe strada Lenin și cumpără un aparat de radio „Mir”.

Apoi, el ne povestește că, judecînd după acest magazin, aparatele de radio din Riga se bucură de mare cerere.

Auzind cele spus de Grinkov, ne-am hotărît să vizităm fabrica „VEF” din Riga care produce aparate de radio.

Am intrat în atelierul unde se produc aparatele „Mir”. Acum doi ani, aici era doar un sector experimental, iar acum a luat firea un atelier mare, care produce zilnic zeci de minunate aparate de radio.

Pe banda de montare a șasiurilor, la o masă lungă, s-au instalat comode montere. Mesele, pe care se află o sumedenie de scule, sînt inundate de lumina albăstrui a tuburilor luminescente. Fiecare se ocupă de lucrul său. Lucrul merge repede: mîini pripite execută cu precizie diverse operații. Șasiul „se îmbracă” vîzînd cu ochii, se acoperă cu o instalație complexă. Privindu-l pe același omieni, te miri cît de repede se orientează ei în labirintul complex al conductoarelor și pieselor cele mai mărunte.

La o masă din partea dreaptă, un asistat gata, registratorul de frecvență joasă. Anis Karsuls și alți specialiști reglează atenți, cu ajutorul aparatelor perfecționate, frecvența joasă.

— Consumatorul sovietic — spune Anis Karsuls — așteaptă de la noi o producție de calitate excelentă. Și noi nu ne preocupăm eforturile pentru a justifica prestigiul mărcii fabricii.

Vizităm atelierul. Pe mese speciale, se află aparate de radio „Mir” gata montate. Ele au cîte 13 lămpi, iar cutia lor este confecționată din esențe de lemn prețioase. Tipăritorii fabricii „VEF” s-au strădui cu plăcintă cutiilor să acesse cușca ca oglinda. Ei doresc însă să lucreze cu o linie și mai frumoasă. Vechiul lustrator Fedor Sepakin luminează cu un bec puternic oțelul. Maștrul privește cu atenție, ca și cum vrea să-i scape vreo zgîrțitură o dată și nu cumva lacul să se fi închis la culoare. Ochiulii ager al lustratorului experimentat nu-i scapă nici cel mai mic defect.

După verificarea antenei, aparatele sînt ambalate în lădițe. Această operație se face cu multă grijă. Fiecare muncitor știe că aparatele au de făcut o cale lungă: ele sînt transportate cu autocamioane, trenuri, vapoare și avioane.

— Ce destinație au aparatele produse de voi? — I-am întrebare pe Birut Lațis, care conduce expediția producției finite.

— Iată, această serie pleacă la Moscova, a doua o trimitem în Kiev. Multe aparate de radio trimitem în onsele din Asia Centrală, iar cîteva aparate vor fi expediate în străinătate.

Se apropie de noi șeful atelierului, Ivan Rasskazov.

Atelierul nostru este foarte finiar — spune el. Noi sporim din lună în lună volumul producției. Priviți diagrama.

În decembrie 1953, colectivul fabricii a produs de șapte ori mai multe aparate de radio „Mir” decît în luna ianuarie a aceluiași an. Anul acesta, atelierul intenționează să dea țării de pe aceeași suprafață de producție 20.000 aparate de radio „Mir”, printre care 5.000 de radiotele.

— Specialiștii noștri și inovatorii din producție — spune șeful atelierului — lucrează intens la modernizarea și îmbunătățirea produselor fabricate.

Credite

pentru locuințe individuale

— Ce avînt va lua construcția de locuințe individuale în anul acesta?

Cu această întrebare s-a adresat corespondentul ziarului „Trud” lui G. A. Kutuzov, directorul Băncii Centrale Comunale.

— Partidul și guvernul manifestă o grijă deosebită pentru îmbunătățirea condițiilor de trai al poporului nostru — a spus G. A. Kutuzov. — Datorită ajutorului prețios al Statului Sovietic, în U.R.S.S. se desfășoară larg construcția de locuințe individuale. Din an în an se măresc creditele de stat pentru construcția caselor individuale.

Din anul 1939 pînă în 1945, în onse și așezări muncitorești constructorii au primit credite de stat în valoare de 7 miliarde 183 milioane ruble. Numai în anul trecut muncitorii și funcționarii au primit împrumuturi de 700 milioane ruble. S-au construit 203.000 case. După date preliminare, 100.000 din aceste case au fost date spre folosință. Suprafața lor totală depășește suma de 3,5 milioane metri pătrați.

Anul trecut au fost elaborate noi proiecte pentru construcția de case individuale. Doriților pot însă construi case după proiecte proprii, aprobate de comitetele executive ale Sovietelor locale de deputați ai oamenilor muncii.

În regiunile Cikalov, Groznenski, Smolensk, în ținuturile Siavropol și Altai, în Turkmenia, Kirghizia și Letonia, construcția de case individuale este în plin avînt.

În anul 1954, construcția de case individuale va lua un avînt și mai mare. În comparație cu anul 1939, cînd pentru prima dată a fost aprobată acordarea creditelor de stat oamenilor muncii, anul acesta construcția de case de locuit va crește de 10 ori. Constructorii vor primi o împrumut suma de un miliard ruble. Anul acesta, suprafața de locuit va crește cu 3.865.000 metri pătrați.

O atenție serioasă se acordă păstrării fondului individual de locuit existent în acest scop, statul acordă mari credite pentru repararea capitale ale caselor. Anul acesta, pentru acest lucru au fost alocate 50 milioane ruble. Împrumuturile se acordă pînă la suma de 3.000 ruble pentru o casă.

În acest an, pentru prima dată se acordă creditele Sovietelor locale pentru îmbunătățirea deservirii oamenilor muncii și în acest domeniu. Pentru construirea la orășe și în așezările muncitorești de conducte de apă, stațiuni electrice, dezvoltarea transportului orașenesc, pavilloane de dușuri, băi, izletzi, întreprinderi pentru livrarea materialelor locale de construcție, a fost alocată suma de 75 milioane ruble.

Construcția de locuințe individuale care se dezvoltă pe an ce trece și ajutorul care i se acordă din partea statului, constituie o măturare clară a grijii necontenite a Partidului Comunist și Guvernului Sovietic pentru bunăstarea poporului.

Uzina subterană

Cu un pătrar de veac în urmă, Fiodor Bescerevni a devenit miner. A lucrat la început la abataje, sfărîmînd stratul cu unelte manuale. Cînd a sosit la mină prima havază sovietică „Doneika tjaioala”, Bescerevni a devenit mașinist la această havază. Havatul a înlocuit munca manuală grea a 30 de mineri ce lucrau în fața abatajului. Cu fiecare an, construcția mașinii devenea mai perfecționată; minele erau înzestrate cu havezele DT-2, GTK, GTK-3. Havatul avea însă și o lipsă: El nu făcea decît să tăie stratul. Desprinderea și prăvălirea lui se efectuau manual. La începutul Mareii Război pentru Apărarea Patriei, Bescerevni a luat parte la încercarea unei haveze cu un dispozitiv pentru desprinsul stratului și cu o mașină pentru încărcatul cărbunelui. Primul dispozitiv nu numai că tăia stratul, dar îl și desprindea iar mașina încărea cărbunelui prăvăliri pe banda transportoare. Pe atunci mașinile erau imperfecte, iar în fața abatajului era prea strîmt pentru trei mașini — pentru havază, mașina de încărcat și transportor.

Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă toate aceste mașini grele — havatul, desprinsul și prăvălirea cărbunelui — ar fi fost efectuate de un singur agregat. Admițînd combinatele care lucrează pe ogoare, minierii visau o combină pentru abatajul cărbunelui, visau și credea cu hotărîre că această zi va veni. Și această zi a venit. În 1949, mină a primit o combină GUK, care ulterior a fost denumită „Donbass” Fiodor Bescerevni a învățat să mină această combină. De atunci, au trecut cinci ani. Astăzi, în toate întreprinderile de abataj ale minierii, cărbunelui este extras numai cu ajutorul combinatei.

Tatăl lui Boris Graciov lucra la înaintare. Nici un proces al lucrărilor de construcție a galeriilor nu era mecanizat înainte de revoluție. Boris a urmat oala tatălui său și a început să sapa galerii în rocile cele mai dure. Sub ochii săi, s-a perfecționat și tehnica înaintării. S-au introdus, de pildă, sîrele electrice dar roca continuă să fie ca și înainte, încărcată cu lopețile. După muncitorii din abataje, muncitorii care în cărcău roca erau cei mai numeroși în această mină.

Cînd la mina Gorskaia a fost adusă mașina UM-1, pentru încărcarea minerului, care a înlocuit munca manuală, minierii au lăsat-o în urmă. Cu ajutorul acestei mașini, brigada minerului fruntaș Spilevoi, din care a făcut parte pînă în ultimul timp Graciov, asigură înaintarea rapidă, deschizînd un front de abataj de 300 de metri.

Dar timpul trecea și minierii, mai ales cei de la înaintare au început să se gîndească din ce în ce mai mult că în afara acestei „surori”, combina carboniferă ar mai trebui să aibă și un „frate” — o combină de înaintare. Această dorință s-a îndeplinit și ea. În ianuarie a.c. a fost pus în funcțiune la mină agregatul S.D.N.-1, menit să revoluționeze sapa galeriilor. Actualmente, nu mai este nevoie de forarea straturilor, nici de sfărîmarea rocii cu ajutorul explozibililor, nici de numeroase alte operații. Combina reprezintă un sfîrdel gigantic care cuprinde întreaga secțiune a galeriei. Ea va fi condusă de 3-5 oameni, în loc de 18, cîți lucrează în brigada lui Spilevoi și în alte brigăzi de înaintare. Boris Graciov este brigadier la această nouă mașină, și membru în biroul organizației de partid a minei.

— Cu această mașină — povestește minierul — am sporit de cîteva ori viteza de înaintare a galeriilor.

Este adevărat: combina

de înaintare deschide minei perspective nemăsurabile. În timp de o lună, ea poate săpa 300—500 metri de galerie, creînd pentru frontul de abataj o rezervă de 6—10 luni. Și poate că nu este departe timpul cînd 1—2 combinate de foraj vor pregăti galerii pentru toate sectoarele acestei mine mari. Experiența minei Celuskin, unde o mașină asemănătoare lozează 250 m. de galerie pe lună, este semnificativă.

Cărbunele se revarsă într-un torent compact, mecanizat, din fronturile de abataj ale minei Gorskaia; havatul, desprinderea și încărcarea cărbunelui sînt efectuate de combine; transportorul cărbunelui din fața abatajului în galerie, de transportor, iar remorcarea vagoanelor de-a lungul galeriei pînă în curtea minei, de electrocar. Vagonetul ridicat la suprafață merge pe o pană pînă la dispozitivul de descărcare automată, cărbunele descărcat ajungînd apoi pînă la fabrica de înobilare de unde este depozitat în buncare pentru a fi apoi încărcat în vagoanele de cale ferată.

Combina care îndeplinește în același timp cîteva munci grele a intrat în muncă de zece zile și a minerului din Donet. Ea înlesnește munca minerului în subteran și deschide perspective uriașe pentru creșterea nelentă a productivității muncii și extracției cărbunelui. Aceste mașini marchează o nouă etapă pe calea introducerii în masă a automatizării în industria carboniferă. Adine, în minele luminate de becuri electrice și tuburi luminescente își cîntă cîntecul motoarele combinate. Iar la suprafață, în orașele și centrele miniere, minierii compun și cîntă cîntecul despre minunatul lor Donbass, despre marea și înțeleptul Partid Comunist, care transformă puternic ținut carbonifer.

I. Ribakov

Un coridor mare, luminos și lung de cîteva sute de metri. Pe ambele părți ale sale sînt instalate sere. Multe din ele se deosebesc prin mărimea lor, dar toate sînt la fel de bine amenajate, după cele mai noi cercetări ale științei și tehnicii.

Sîntem la combinatul de sere și răsădnie „Marfino” din apropierea Moscovei.

Voluntul total al sereilor este de 42.600 de metri pătrați. Combinatul are 11.000 rampe de răsădnie. În cursul anului, se cultivă aici cantități mari de castraveți și roșii, de ceapă și conopidă, de salată și țelînă, de măr și măcriș, de pepeni, ardei și alte legume. În sere, se cultivă de asemenea struguri și piersici.

Muncitorii combinatului își perfecționează conținutul metodei de cultivare a legumelor pe sol acoperit, folosind cu succes cercetările științei agrobiologice sovietice și obținînd recolte înalte la toate culturile de legume. De pe fiecare metru pătrat de suprafață de sere, ei recoltează în medie pînă la 22 kilograme de legume timpurii și de fiecare ramă de răsădnie cîte 18—20 kilograme.

La „fabrica de legume”, au venit cultivatorii de legume din Belorusia, pentru ca să studieze experiența înaintată a gospodăriei de sere și răsădnie.

Și cele lucruri științifice de învînt! Agronomul combinatului, Piotr Pavlovici Șuvalov împălmîntă pe oasepti din Belorusia prietenești, îl conduce din sere în sere, arătîndu-le și explicîndu-le metodele înalte aplicate în combinat pentru a se accelera creșterea și a se mări recoltele de legume.

La o excursiune în sere, el ne arată o plantă înflorită, se leagă în lămpi electrice, deasupra cărora sînt suspendate reflectoare luminoase.

Piotr Pavlovici vorbește excursioniștilor despre marile avantaje ale iluminatului electric al plantelor. Datorită aplicării acestor metode, legumele rodesc cu o lună mai de vreme.

La combinat, iluminatul electric se folosește în special pentru cultivarea răsădurilor. Lămpile se instalează la 20 centimetri deasupra plantelor. Plantele sînt iluminate electric cîte 8 ore pe zi.

La combinat, se aplică larg și așa numita metodă de „conservare” a răsădurilor. După cum se știe, iarna, datorită insuficienței de lumină, este foarte greu să cultivi răsăduri. De aceea, lucrătorii combinatului „Marfino” pregătesc răsădurile încă din luna august — cînd în sere e lumină solară suficientă, pentru ca apoi să le rădădească în anul următor. Răsădurile cultivate sînt păstrate în condiții speciale, care se menține o temperatură scăzută: 6 pînă la 8 grade pentru roșii, 4 grade pentru conopidă, iar plantele primesc foarte puțină umezeală. Răsădurile se mențin în astfel de condiții pînă la începutul lunii ianuarie, cînd sînt sădite în alte sere. Larga aplicare a metodei de „conservare” a răsădurilor permite colectivului combinatului să

pregătească din timp o cantitate suficientă de răsăd și în felul acesta să mărească producția de legume timpurii.

— Dar ce mașină e asta? — a întrebat un excursionist, arătînd o instalație mare.

Aceasta sînt caloriferele — îl lămurii Șuvalov. — Ele reglează temperatura și umiditatea aerului din sere. După cum se știe, aerul cald de obicei se ridică, iar jos, deasupra plantelor, se concentrează o masă de aer mai rece. Caloriferele, care amestecă aerul cu ajutorul ventilatoarelor, contribuie la crearea unei circulații egale a aerului cald.

Piotr Șuvalov arată că la combinatul „Marfino” suprafața de sere se folosește în mod rațional, asigurîndu-se cultivarea legumelor în tot timpul anului. Aici au loc mai multe rotații ale culturilor din sere; în unele sere, pe aceeași suprafață, se cultivă pe un pînă la 6—7 culturi, iar în unele răsădnie pînă la 3 culturi.

La combinat, se acordă multă atenție semenologiei legumelor. Se cultivă permanente semine de castraveți, roșii, conopidă și alte culturi alt în răsădnie cît și în sere, precum și pe sol deschis.

Semenologia este o chestiune importantă pentru agronomul. Cine vrea să înțelegă să obțină recolte mari de legume, trebuie să se îngrijească de cultivarea unor semine de înaltă calitate.

Combinatul are un laborator agricol minunat înzestrat. Muncitorii laboratorului au desfășurat sub conducerea agronomului Galina Șudkova o muncă intensă pentru descoperirea metodelor de obținere a unor recolte mai timpurii și mai înalte la culturile principale și de experimentare a surselor de castraveți și țelînă în sere, de perfecționare a unui șir de metode agrotehnice ș.a.m.d. Astfel, la „Marfino” au fost create noi surse de castraveți, care se deosebesc prin marea lor rodnice și prin gustul excepțional. Recolta castraveților de sol „kinski mnogoplodnii”, la perfecționarea căruia lucrează de cîteva ani colectivul laboratorului agricol, depășește cu 20 pînă la 30 la sută recolta altor surse.

În scopul măriii recoltelor de castraveți, înaintea înfloririi lor se aplică la combinat așa numita metodă de „afumare”. Fumul se obține cu ajutorul unor cuptoare speciale limitate și aerului, are loc o ardere parțială a lămpilor. Pentru îmbunătățirea polenizării plantelor, în timpul înfloririi lor se instalează în sere stupi cu albine.

Agonomul P. Șuvalov a vorbit și despre avantajele cultivării răsădurilor în ghivece nutritive.

— Succesele noastre se explică în special prin faptul că noi am reușit să creem un efectiv permanent de legumicultori — a spus în încheiere Șuvalov cultivătorilor de legume din Belorusia. Mulți dintre legumicultorii noștri lucrează la combinat de 15—20 ani. La noi, au crescut adevărații maeștri ai legumiculturii, care cunosc la perfecție metodele înalte de cultivare a castraveților, roșiilor și a altor culturi.

Semănătoarea manuală de porumb „R. K.-1”

Colhoznicii obțin mari recolte de porumb semînîndu-l în cuiburi dispuse în pătrate, pentru a-l putea prăsi mecanizat.

În acest scop, se folosesc mașini speciale de semănat ale S.M.T. și de asemenea, semănătoarele de mină. Ministerul industriei locale și al combustibilului din R.S.F.S.R. pune în acest an la dispoziția colhoznicilor peste 110.000 semănătoare manuale de porumb cu marca „R.K.-1”.

Construcția semănătoarei de porumb de mină „R.K.-1” nu este complicată. Aparatul este alcătuit dintr-un buncher pentru semînțe (1), care cuprinde cam un kilogram de grăunțe. Acest buncher este fixat pe o vergea (2). Semănătoarea e prevăzută cu o conductă de grăunțe (3), cu un tirant (4) și un suport (5), întărite la capete de o căștii (6). Aparatul mai are un resort (7), o supapă a conului (8), conul brăzdarului (9) și un limitator de adîncime (10). În interiorul buncherului, se află un dispozitiv de semănat care constă dintr-un mecanism dozator, care are un sector de dozare (11), un cursor (12), un ghidaj (13), fundul buncherului (14) și o periuță (15).

Sectorul de dozare asigură captarea unei rații de grăunțe și o transmite prin conductă de grăunțe către brăzdar. Mișcîndu-se cursorul (12) de-a lungul sectorului, se poate regla cantitatea de semînțe destinate unui cuib. În partea de jos a buncherului, sînt fixați doi saboți de lemn, care dirijează semînțele în ochiul sectorului de dozaj. Prisoarul de semînțe din ochiul sectorului de dozaj este curățat de o periuță fixată în creșterile făcute în saboții de lemn, deasupra sectorului. Periuța este întărită cu ajutorul unei plăci de metal (16), aflată în partea din față a buncherului.

Sectorul de dozare este unit de supapă brăzdarului: o proeminență din partea de sus a acestuia intră în creșterura ce se află la capătul sectorului. Supapă brăzdarului se face din metal.

Sectorul de dozare trebuie să se miște cu ușurință la orificiul buncherului. De supapă brăzdarului, sînt fixate tirantul (4) și suportul (5), făcute din sîrmă de oțel cu un diametru de cinci milimetri; iar la capătul lor este fixat călcîiul de sprijin (6). Cu ajutorul tirantului, al consolei și al călcîiului, poate fi asigurată poziția nemîșcată a supapei brăzdarului și a sectorului de dozare cînd se înclină înaintea suportului, buncherul fixat pe el, conducta de semînțe și brăzdarul. Ca urmare, brăzdarul se deschide și grăunțele cad pe sol, iar porția următoare

de grăunțe de porumb ajunge în orificiul sectorului de dozare.

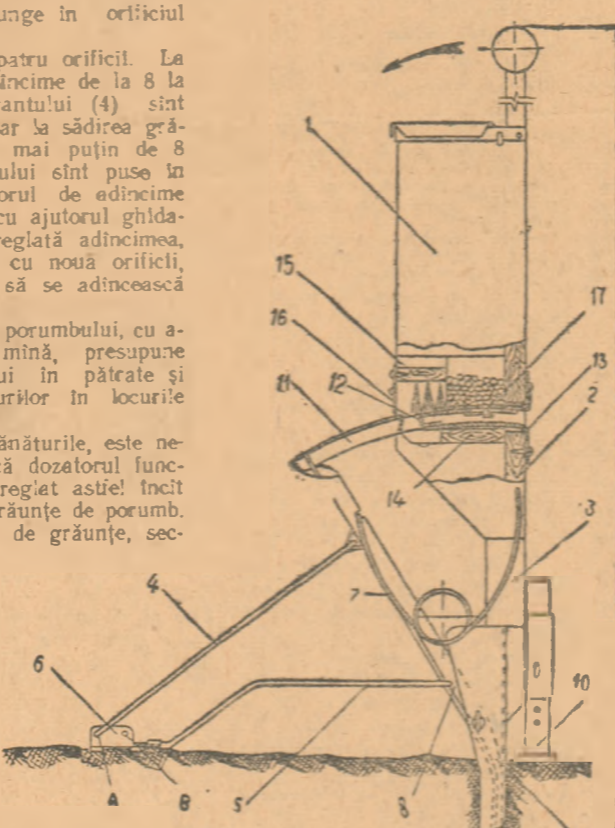
Călcîiul de sprijin are patru orificii. La sădirea grăunțelor la o adîncime de la 8 la 12 centimetri, capetele tirantului (4) sînt puse în două orificii „a”, iar la sădirea grăunțelor la o adîncime de mai puțin de 8 centimetri, capetele tirantului sînt puse în două orificii „b”. Limitatorul de adîncime (10) este fixat de suport cu ajutorul ghidajului. Pentru a putea fi reglată adîncimea, limitatorul este prevăzut cu două orificii, care permit ca brăzdarul să se adîncească între 4 și 12 centimetri.

Semănătoarea mecanizată a porumbului, cu ajutorul semănătoarei de mină, presupune marcarea atentă a cîmpului în pătrate și dispunerea precisă a culturilor în locurile de întretăiere a brazdelor.

Înainte de a începe semănăturile, este necesar să se controleze dacă dozatorul funcționează bine: el trebuie reglat astfel încît să cadă deodată cîte 3-4 grăunțe de porumb. Pentru normarea cantității de grăunțe, sectorul de dozare trebuie să fie expus în poziția extremă posterioară și răsucindu-se ușor șurubul (17), trebuie să fie reglată dimensiunea dozatorului în concordanță cu așezarea cursorului. După aceasta, șurubul este întărit și se verifică ritmul de funcționare a sectorului de dozare și a supapei brăzdarului. De asemenea, trebuie întărite toate șuruburile și piulițele. Pe urmă, este fixată adîncimea la care pătrunde semănătoarea, se umple buncherul cu semînțe și se poate începe semănatul.

Colhoznicul care seamănă, cînd ajunge la locul de întretăiere a brazdelor, pune brăzdarul exact în locul de încrișare, dîndu-i corpului semănătoarei o poziție verticală. Apăsîndu-se cu piciorul pe pedala limitatorului de adîncime, este adîncit brăzdarul în sol. Concomitent, este apăsat și călcîiul aparatului. După aceasta, semănătoarea este înclinată înaintea, în direcția călcîiului. Fără a schimba poziția înclinată a semănătoarei, ea este scoasă din pămînt, apoi, după ce se apasă ușor cuibul cu piciorul, se trece la cuibul următor.

Ea aplicarea semănătoarei în direcția opusă, brăzdarul se deschide și grăunțele de porumb cad pe sol, iar celula sectorului de

dozaj se umple cu o nouă porție de grăunțe.

Cînd e scoasă semănătoarea din sol, resortul închide supapă brăzdarului, iar grăunțele din celula sectorului de dozare sînt aruncate în brăzdar.

Multe colhozuri folosesc semănătoarea de mină pentru porumb. De exemplu, în colhozul Cikalov din regiunea Dnepropetrovsk s-au semănat cu ajutorul unei astfel de semănătoarei cîte 9 hectare pe zi, deși norma era de 0,75 ha. În 1953, semănătoarea porumbului pe un teren de 120 hectare a fost efectuată de colhoznicii în mai puțin de trei zile. Folosind semănătoarele de mină și aplicînd metodele agrotehnice înaintate, colhozul realizează în medie cîte 49,6 chintale de porumb la hectar, iar în unele ani, cîte 58,6 chintale.

Cartușul din Winchester

— POVESTIRE —

Intimplarea aceasta mi-a istorisit-o vîntului din satul ciuok Nuntigran. Spre deosebire de unii vîntului-amatori, cîntorii profesioniști ai Ciuokta căuta mai curînd să diminueze în povestirile lor isprăvile vîntoreștii, decît să le adauge cîte ceva din domeniul fanteziei.

Un bînt de treisprezece ani, pe nume Tinenrult, îl cunoscu în cele din urmă pe tatăl său să-i împrumute Winchesterul lui. Băiatul vroia să vinze iepuri.

Frumosînd, Tinenrult o luă pe „cărarea vînturilor”. De la Nuntigran cărarea le scoate în cîteva minute la loc. În dreapta acestuia strălucea o mîine. De pe mîine coboară o pantă de o jumătate de kilometru alt de abrupt în cît, dacă zăpada e tare, nu te poți ține pe picioare și aluneci direct în loc. Dacă zăpada e moale, însă, ea frînează căderea.

În ziua aceea, zăpada era moale și căi datorită acestei împrejurări viața lui Tinenrult, a fost salvată.

Băiatul se căfără sus, se opri să răsuște, apoi merge de-a lungul prăstiei, examinînd urmele proaspete de iepuri. Un bun vîntător nu iesește pentru un iepure două cartușe. Degetele lui Tinenrult pipăiră saculețul de piele prins la brîu sub kameika (*). Scoase un cartuș și-l încărcă Winchesterul.

Peste cinci minute zări două pete albe, care se mișcau repede la o mică depărtare. Fiul vîntătorului își dădu seama nămaidecît ce fel de pete erau. Urși albi!

Orice vîntător ciuok consideră ca un lucru rușinos să se sperie de pradă lui și Tinenrult știa bine acest lucru. El își îndreptă spatele, își aruncă căciula în sus și începu să urle cu o voce stridentă: trebuia să atragă atenția urșilor.

Urșoica luncă din nou spre el pe labele dinainte, îndoite. Se produse o nouă ciocnire.

— Trebuie să mergeți spre lac să aduceți doi urși albi pe care i-am împrumutat eu.

Abia după ce plecăru cel mari să aducă vîntul, pe Tinenrult îl podăriră lacrimile. Mama lui, chiar dacă l-ar

Ce au dovedit alegerile parțiale pentru Parlamentul francez

În primul district electoral al departamentului Seine et Oise s-au desfășurat alegeri pentru ocuparea unui loc în Parlamentul francez, loc rămas vacant în urma decesului unui deputat aparținând partidului gaulist.

În primul tur de scrutin au candidat 18 reprezentanți a diferite partide și grupări politice. Andrei Stil, redactorul șef al ziarului „L'Humanité”, a candidat din partea partidului comunist francez.

Stil a înfruntat cel mai mare număr de voturi, pentru el votând peste 97.000 de alegători, adică 38,59% din numărul total al alegătorilor. În primul tur de scrutin, toți candidații partidelor burgheze au primit un număr mult mai mic de voturi.

Deoarece nici unul dintre candidați nu a înfruntat numărul cerut de voturi, la 14 martie a avut loc cel de al doilea tur de scrutin. În acest tur de scrutin, partidele burgheze nu s-au înțeles să opună liste separate listei partidului comunist.

În aceleași cercuri se subliniază de asemenea că, dacă în cel de al doilea tur de scrutin conducătorii partidului socialist și-au retras candidatură în favoarea lui Andrei Stil, acesta ar fi fost cu siguranță ales.

Algeriile din departamentul Seine et Oise dovedesc că partidul comunist francez a fost și rămâne cel mai influent partid politic francez.

Adenauer reface vechile legături

M. Mihailov

Zilele trecute, presa străină a scris cu insistență despre planurile de creștere a unei „axe” — Washington-Bonn-Ankara. Aceste relații are presei au fost făcute cu prilejul călătoriei cancelarului vestgerman Adenauer în Turcia, după vizita pe care el a făcut-o la Atena.

Căutând să ascundă adevăratele scopuri ale acestei călătorii, precum și pricinile intensei activități diplomatice desfășurate în Balcani de guvernul de la Bonn, ziarul vestgerman „Die Welt” scria, fără nici o umbră de ironie, că vizita răzuită de Adenauer în Grecia a avut drept scop principal „cunoașterea monumentelor culturii antice”. În ce privește Turcia, ziarul afirmă că și în această țară „Adenauer se va simți atras spre locurile istorice”.

Este foarte adevărat că, în Grecia, Adenauer a acordat o atenție deosebită istoriei. Nu însă istoriei antice: el a depus în chip demonstrativ o coroană de flori pe lespeză cimitirului unde sînt înmormîntați foștii soldați hitleriști, aducînd astfel o injurie simfămintelor naționale ale poporului grec. Desigur că acest fapt — deși semnificativ — nu este decât un moment al călătoriei cancelarului de peste ocean.

În ce privește esența și scopurile tratativelor desfășurate de Adenauer la Atena și Ankara, s-a văzut, dintru început, că ele sînt legate de planurile de scindare a Europei, planuri de răzăr înfruntare se ocupă cu activități militariste de la Bonn și proiectorii lor de peste ocean.

Principala lor „grijă” constă în obținerea intrării în vigoare a tratatului cu privire la „comunitatea defensivă europeană”. În toate țările Europei și, mai ales, în Franța și Italia, unde parlamentele respective au să discută încă problema ratificării tratatului cu privire la „armata europeană”, se intensifică și se trece măsura împotriva acestui tratat. Cele mai largi cercuri politice ale țărilor europene vad, astăzi, că există o altă alternativă — opusa politicii de scindare a Europei. Această alternativă o constituie sistemul general european al securității colective, prezentat de Uniunea Sovietică. În aceste condiții, militanții de la Bonn scriu — zadarnic însă — să ridice cursul acțiunilor „comunității defensive europene” datorită sprijinului acordat acestei comunități de Atena și Ankara. Prin această acțiune, se exercită un șantaj suplimentar asupra Franței.

Presă subliniază că Adenauer încearcă, totodată, ca prin intermediul Turciei și Greciei să influențeze desfășurarea conflictului Triestului. Aceasta, cu scopul de a întări pozițiile aderentilor italieni ai „comunității defensive europene”.

Presă vestgermană subliniază, de asemenea, un alt scop al călătoriei lui Adenauer. Vorbind pe larg despre „influența istorică” a Germaniei în Balcani, presa vestgermană lasă să se înțeleagă că cei de la Bonn visează să restabilească acestei influențe, restabilirea

vechilor legături. În primul rând, este vizată Turcia; după cum transmite agenția France Presse, Bonn și Ankara „văd deopotrivă de mare utilitate de părer, încît unul comentarii vorbesc citodată despre axa Washington-Bonn-Ankara”. Aceasta „utilitate de părer” a fost făurită, potrivit măturării sincere a ziarului vestgerman „Der Kurier”, în timpul regimului hitlerist. Nu mai este dar de mirare că guvernul lui Adenauer să încerce să includere directă a Germaniei occidentale în blocul Atlanticului de Nord, dacă nu va reuși măsura reafacerii militarismului german sub forma „comunității defensive europene”.

Mai mult decât atât. Potrivit relatărilor ziarului „Frankfurter Allgemeine Zeitung”, Adenauer discută o variantă a unei „comunități” aceluia de exploatarea zăcămintelor de nichel din Peloponez. Totodată, în cursul vizitelor două săptămîni, firma Krupp va livra Grecei utilități pentru minele de nichel în valoare de 4.000.000 dolari.

Explicînd neînțelegerea afaceriștilor din City, ziarul londonez „Times” arată că dacă lucrurile vor evolua în același ritm, „Grecia poate fi din nou transformată într-o moșie a industrializației germane, așa cum a fost înainte de război”. În ce privește Turcia, cu citiva zile înainte de vizita lui Adenauer, această țară a fost vizitată de către fostul ministru hitlerist Schacht. Declarația lui Schacht că „Turcia și Germania se completează reciproc din punct de vedere economic”, constituie o măturare grațioasă a planurilor monopolurilor vestgermane în legătură cu Turcia.

Vizitele făcute de Adenauer la Atena și Ankara constituie așa dar noi dovezi ale faptului că politica militaristă și monopolistă vestgermană sînt foarte mari, dovedesc că aceștia au pretenția insolentă de a deveni stăpîni în Europa apuseană. Preîntîmpinarea acestor planuri care amenință toate țările europene, este posibilă numai prin împiedicarea renvierii militarismului german, pe calea creării unui sistem de securitate colectivă cuprînzînd toate țările europene.

Nesocotind voința poporului belgian

La 12 martie a luat sfîrșit discutarea în cea de a doua cameră a Parlamentului belgian — în Senat — a tratatului cu privire la așa-numita „comunitate defensivă europeană”. Senatul a ratificat tratatul cu privire la crearea „comunității defensive europene” cu 125 voturi pentru, 40 contra și 2 abțineri.

În toamna anulului trecut, reacțiunea împuse acest tratat Camerei Reprezentanților. Trebuie să amintim că problema ratificării tratatului militarist de la Paris este strîns legată de revizuirea actualei constituții belgiene. Aceasta constituția a fost adoptată în anul 1831, scurt timp după ce Belgia și-a căpătat independența.

Astăzi s-a făcut, dintr-odată, simțită nevoia unor modificări urgente. Din ce pricină? „Noi dorim — a declarat ministrul de afaceri interne al Belgiei — să suprîmăm din constituție tot ce împiedică țara noastră să meargă pe calea cea bună în relațiile internaționale”. Tîndu-se de așezarea țării la fața de proiectul „armatei europene”, ne vine lesne să înțelegem că pe el îl împiedică” articolul 25 din constituție, potrivit căruia „toată puterea emană de la națiune”, precum și articolele conștinind dreptul Belgiei de a dispune de trupele sale. În aceste articole rezidă contradicția dintre constituție și prevederile tratatului de la Paris, în virtutea căreia semnatarii lui pierd controlul deplin asupra forțelor lor armate naționale.

Cercurile cîrmuitoare ale Belgiei nu pot ascunde primejdia de moarte pe care o reprezintă proiectul „armatei europene” pentru independența țării. În acest sens sînt foarte semnificative recentele cuvîntări în parlament de Van Zeeland, ministrul afacerilor externe al Belgiei și de De Greef, ministrul apărării naționale. Răspunzînd inter-

pelărilor deputaților, el a fost nevoit să recunoască faptul că, în cazul ratificării tratatului cu privire la „armata europeană”, trei divizii belgiene vor fi „întegrate” (adică unite) cu trei divizii germane, alcătuiindu-se astfel două corpuri de armată, dintre care unul va trece sub comanda generalului hitlerist. Totodată, De Greef a fost nevoit să recunoască faptul că, în virtutea tratatului, trupele germane pot intra în Belgia și au dreptul să cantoneze în orașele și satele belgiene.

Dar poporul belgian nu dorește să vadă din nou pe pămîntul său pe foștii S.S.-iști, ucigași a mii de oameni nevinovați. Potrivit datelor apărute în ziarul „Le Drapeau Rouge”, pînă la sfîrșitul lunii februarie, 70% din locuitorii diferitelor provincii s-au pronunțat împotriva tratatului „comunității defensive europene”.

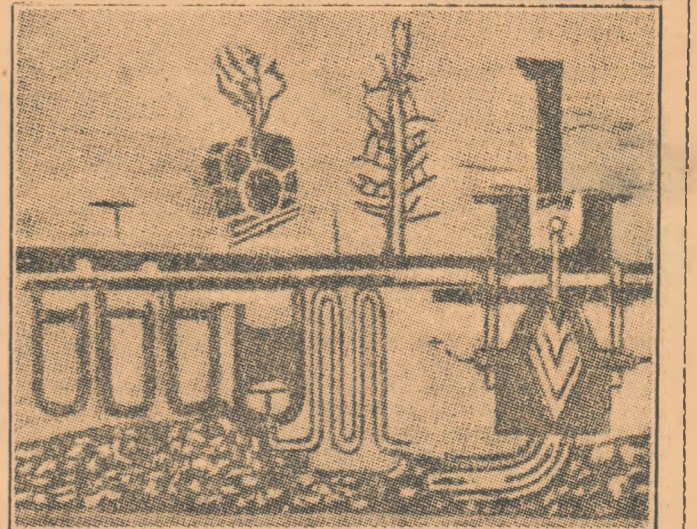
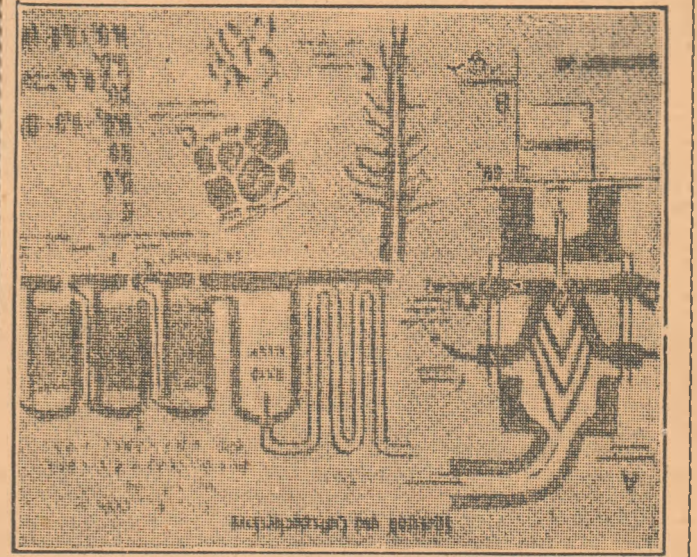
Drept urmare a luptei maselor populare, în cercurile burgheze au apărut serioase divergențe în problema „armatei europene”. Aft discutarea ei și votarea în Senat a tratatului de la Paris au dovedit că adepții politicii proamericane, care încearcă prin eforturi repetate să obțină participarea Belgiei la „armata europeană”, nu au putut să asigure unanimitatea nici în rîndurile partidelor de dreapta, ei avînd de împlinit o serioasă opoziție. Printre cei care au votat împotriva tratatului sînt numeroși membri de seamă ai partidelor social-cristian și socialist.

Luptind împotriva tratatelor militariste de la Bonn și Paris, cercurile largi ale opiniei publice belgiene se manifestă cu hotărîre în favoarea traducerii în fapt a propunerii Uniunii Sovietice cu privire la crearea unui sistem al securității colective în Europa. Delegația vîduvelor celor ucigi în lagărul hitlerist de la Dachau a vizitat Senatul declarînd următoarele: „Pentru a preîntîmpina repetarea unei agresiuni din partea militarismului german este necesară sprijinirea inițiativelor U.R.S.S. îndreptate spre reglementarea pașnică a problemelor internaționale”.

Ratificînd tratatul militarist de la Paris, cercurile cîrmuitoare ale Belgiei au nesocotit voința maselor populare.

„Senatul — scrie ziarul „Le Drapeau Rouge” — a ratificat tratatul cu privire la comunitatea defensivă europeană, dar 42 de senatori au respins acest tratat, care răpește Belgiei independența ei națională, sancționînd totodată înmărmarea Germaniei. Acum, țara are cuvîntul!”.

I. PANKOV

Clîșeul de sus: Schema fabricăției acidului azotic (este publicată rîsturnată). Clîșeul de jos: Tabloul pictorului vest-german Max Ernst, intitulat „Peisaj de iarnă” (Fotografia din revista germană „Sonntag”).

Suprerealismul și acidul azotic

La microfonul postului de radio vest-german „N.W.D.R.” a vorbit pictorul suprarealist Max Ernst. „Noi, suprarealiștii — a spus el — studiem lumea interioară și cea exterioară și căutăm să le legăm între ele”.

Cîtiva elevi din Berlin care ascultau prelegerea lui Max Ernst se tăvăleau de ris.

De ce oare?

Să răspundem la această întrebare.

Cu citiva zile înainte de prelegerea radiodifuzată a „părintelui suprarealismului” (așa este numit Max Ernst de către criticii vest-germani) un profesor de la o școală din Rheinichendorf (cartier din sectorul francez al Berlinului) a propus elevilor săi ca, în cursul orei de desen, să discute despre tabloul „Peisaj de iarnă”. Tabloul ieșise de sub penelul aceluiași Max Ernst. Elevii au depus eforturi serioase pentru a înțelege ce reprezintă acest tablou. Deodată, unul dintre tineri a fugit afară din clasă și, scurt timp după aceea, s-a întors, aducînd cu sine o schemă a fabricăției acidului azotic, pe care o luase din laboratorul de chimie. Cînd elevul a rîsturnat schema ca josul în sus, în tabloul lui Ernst toate s-au așezat — ca să zicem așa — la locul lor: tabloul s-a dovedit a fi o copie puțin modificată a schemei. De aceasta ne putem convinge privind aceste două clîșe.

Întîmpinarea a fost relatată de ziarul vest-berlinez „Berliner Morgenpost”. Cazul acestui escroc întru artă, numit în Germania occidentală „practician și teoretician al suprarealismului”, dovedește în chip grăitor cel de jos e decăzut cultura burgheză, dezvăluie metodele de escrocherie curată utilizate de reprezentanții ei în goana după cîștig și după un succes zgomotos.

Note

„Sindicatul gangsterilor”

În ultima vreme, în presa străină apar tot mai des știri privind atmosfera de teroare care domnește în marile orașe din S.U.A. și mai ales, în ciladela monopolurilor americane — la New York. Pătrînd tot mai largi ale populației țării capitaliste se conving de faptul că în mult îndăutatul „raj american” domnește legea bestială a junglei.

Ca la ei acasă...

„Dezinteresatul ajutor” acordat de S.U.A. statelor străine atrage după sine, de cele mai multe ori, consecințe dintr-o cale mai neplăcută pentru țările care sînt obiectul acțiunii soi de „binefăcătoare”. Nu de mult S.U.A. au oferit Pakistanului — în care se făcuse simțită o acută lipsă de alimente — un „dar” sub formă de grîu.

„Die Welt” dă sfaturi

Recenta urcare de preșuri la produsele alimentare care a avut loc în Germania occidentală, a fost o nouă și grea lovitură pentru oamenii muncii. Dar presa lui Adenauer, gata întotdeauna să aprobe orice hotărîre a clicii conducătoare de la Bonn, s-a grăbit să justifice și această măsură. Făcînd aceasta, ziarul nu s-a dat în lături de a da populației cele mai cinice „sfaturi”.

Plapuma subversivă

Reacționarii americani, prigonitorii Partidului Comunist din S.U.A., se întrec în cea mai sinistră inventivitate. Sheavers, guvernatorul statului Texas, a propus executarea comunistilor pe scaunul electric. Judecătorul Picard — care, spre deosebire de Sheavers, nu face în prealabil reclamă metodei sale — o trănăse de-a dreptul în practică.

Ca la ei acasă...

„Dezinteresatul ajutor” acordat de S.U.A. statelor străine atrage după sine, de cele mai multe ori, consecințe dintr-o cale mai neplăcută pentru țările care sînt obiectul acțiunii soi de „binefăcătoare”. Nu de mult S.U.A. au oferit Pakistanului — în care se făcuse simțită o acută lipsă de alimente — un „dar” sub formă de grîu.

„Die Welt” dă sfaturi

Recenta urcare de preșuri la produsele alimentare care a avut loc în Germania occidentală, a fost o nouă și grea lovitură pentru oamenii muncii. Dar presa lui Adenauer, gata întotdeauna să aprobe orice hotărîre a clicii conducătoare de la Bonn, s-a grăbit să justifice și această măsură. Făcînd aceasta, ziarul nu s-a dat în lături de a da populației cele mai cinice „sfaturi”.

„Dormitul în peșteră — strict oprit!”

Un om poate să trăgă un pul de somn în metrou, dar el nu voi permite ca el lipsiți de locuință să se transforme stăpînii metroului în aziluri de noapte, să doarmă și să mîncine acolo... — a declarat judecătorul Charles Murphy din New York, condamnînd la trei zile de detenție, într-o casă de corecție, pe 3 asemenia „vinovați”.

El fusese arestat și aduși în fața tribunalului pentru următoarea „vină”: neavînd un adăpost, au coborît într-o stație a metroului, s-au așezat pe o bancă și și-au potolit foamea cu o supă pe care au mîncat-o rece, direct din borcan. La proces, Murphy a declarat că a dormi și, cu atât mai mult, a mînci în metrou, constituie o încălcare a legii.

Înainte vreme, scria în legătură cu aceasta ziarul „New York Journal American”, a dormi în metrou nu era considerat un delict. Cu puțina vreme înainte de apariția „definiției” lui Murphy, un alt judecător new-yorkez a achitat cîtiva oameni lipsiți de locuință acuzați de poliție de a fi „mîncat erudit”.

Ca la ei acasă...

„Dezinteresatul ajutor” acordat de S.U.A. statelor străine atrage după sine, de cele mai multe ori, consecințe dintr-o cale mai neplăcută pentru țările care sînt obiectul acțiunii soi de „binefăcătoare”. Nu de mult S.U.A. au oferit Pakistanului — în care se făcuse simțită o acută lipsă de alimente — un „dar” sub formă de grîu.

„Die Welt” dă sfaturi

Recenta urcare de preșuri la produsele alimentare care a avut loc în Germania occidentală, a fost o nouă și grea lovitură pentru oamenii muncii. Dar presa lui Adenauer, gata întotdeauna să aprobe orice hotărîre a clicii conducătoare de la Bonn, s-a grăbit să justifice și această măsură. Făcînd aceasta, ziarul nu s-a dat în lături de a da populației cele mai cinice „sfaturi”.

„Die Welt” dă sfaturi

Recenta urcare de preșuri la produsele alimentare care a avut loc în Germania occidentală, a fost o nouă și grea lovitură pentru oamenii muncii. Dar presa lui Adenauer, gata întotdeauna să aprobe orice hotărîre a clicii conducătoare de la Bonn, s-a grăbit să justifice și această măsură. Făcînd aceasta, ziarul nu s-a dat în lături de a da populației cele mai cinice „sfaturi”.

„Dormitul în peșteră — strict oprit!”

Un om poate să trăgă un pul de somn în metrou, dar el nu voi permite ca el lipsiți de locuință să se transforme stăpînii metroului în aziluri de noapte, să doarmă și să mîncine acolo... — a declarat judecătorul Charles Murphy din New York, condamnînd la trei zile de detenție, într-o casă de corecție, pe 3 asemenia „vinovați”.

El fusese arestat și aduși în fața tribunalului pentru următoarea „vină”: neavînd un adăpost, au coborît într-o stație a metroului, s-au așezat pe o bancă și și-au potolit foamea cu o supă pe care au mîncat-o rece, direct din borcan. La proces, Murphy a declarat că a dormi și, cu atât mai mult, a mînci în metrou, constituie o încălcare a legii.

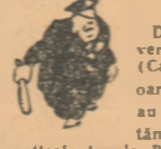
Înainte vreme, scria în legătură cu aceasta ziarul „New York Journal American”, a dormi în metrou nu era considerat un delict. Cu puțina vreme înainte de apariția „definiției” lui Murphy, un alt judecător new-yorkez a achitat cîtiva oameni lipsiți de locuință acuzați de poliție de a fi „mîncat erudit”.

Jungla Washingtonului în Orient

Desen de I. GAVR

O aterizare primejioasă

Doi studenți ai Universității din Toronto (Canada), în de marș oameni de afaceri și-au petrecut cu mare plăcere vacanța pe exoticele insule Bahama și se întorc acum cu avion în patrie. Avionul a făcut o escală pe aeroportul Palm-Beach (S.U.A.). Studenții au coborît din avion pentru a se desmorți puțin. Nu apucară să pună în aplicare planurile de a merge în vizită la un grup compact de reprezentanți ai autorităților ce supraveghează imigrația în S.U.A.

— Numele dumitale? — Rogers. — Cărei organizații politice aparții? — Permiteți-mi... — Ce! — Au, mă doare! Ce drept aveți să... — Gura în numele legii McCarran. — Au! Eu sînt vice-președintele clubului tinerilor membri ai Partidului progresist-conservator de la Universitatea din Toronto. Tatăl meu... — Ajunge. Sînteli arestat. Jack, dă-ncuocă cătușele! Cătușele se închiseră cu un clicchet sinistru. Măhăloșul apărător al ordinii se întoarse spre prietenul lui Rogers. — Numele dumitale? — Bouthby. — Cărei organizații politice aparții? — Permiteți-mi... — Ce! — Au, mă doare! Ce drept aveți să... A. VIHREV

O aterizare primejioasă

— Gura în numele legii McCarran. — Au! Eu sînt membru al comitetului executiv al asociației tinerilor membri ai partidului progresist-conservator din provincia Ontario. Tatăl meu... — Ajunge. Sînteli arestat. Jack, dă-ncuocă cătușele! Cătușele se închiseră cu un clicchet sinistru. Măhăloșul apărător al ordinii se întoarse spre prietenul lui Rogers. — Numele dumitale? — Bouthby. — Cărei organizații politice aparții? — Permiteți-mi... — Ce! — Au, mă doare! Ce drept aveți să... A. VIHREV

Trubadurii „politicii de forță”

Recent, ziarul american „New York Herald Tribune” a publicat o serie de articole consacrate „noii politici militare americane”. Autorii articolelor nu sînt niște umili începători în afaceri de acest soi, ci cunoscuți comentatori — frații Alsop. Sîrîns legătură de cercurile militare, ei sînt neobosiți pretendenți la laurii de „trubaduri ai Pentagonului”.

Despre ce au scris de astă dată frații Alsop? Au bucurat ei oare pe cititori, anunțîndu-i cumva că strategii americani au hotărîrit, în sfîrșit, să renunțe la tainoasa politică „de pe poziții de forță”, sau că aceiași strategii și-au temperat zelul de a scemăna baze militare ale S.U.A. pe teritorii străine?

Din păcate, frații nu făgăduiesc nimic asemănător. Dimpotrivă. Toate articolele lor reprezintă tot atîtea măturări ale cercurilor militare ale S.U.A. elaborează noi planuri, care nu se pot în nici un chip împăca cu dragostea de pace.

Intr-adevăr, fundamentul „noii politici militare americane” îl va constitui — potrivit afirmațiilor fraților Alsop — o „tentativă înțeleaptă” de a nu se rămîne în urmă în ceea ce privește schimbările survenite în metodele de ducere a războiului. Prin cuvîntul „schimbări” comentarii subînțeleg, nici mai mult, nici mai puțin, decît arma atomică. De unde, următoarea concluzie: este necesar „să ne bazăm în mult mai mare măsură pe puterea atomică a aviației...”.

Dezvoltîndu-și apologia lor atomică, frații Alsop pomenește — de dragul adevărului, probabil și de meritele modeste ale comandantului suprem al aviației engleze, mareșalului aerului John Slessor. Potrivit afirmațiilor lor, toamă „sir John” a fost acela care a adus la Washington, acum trei ani, proiectul secret al refacerii planurilor militare ale organizației Pactului Atlanticului de Nord. „Varianta extinsă a ideli expuse de el este astăzi adoptată în America” — scriu frații Alsop.

Cu alte cuvînt, mai bine mă țirzul decât nîci-dată... Acesta e leit-motivul pe care-l cîntă într-una zelosii propagandiști ai re-

inarmării atomice din S.U.A. și din cele țări-membre ale blocului nord-atlantic. Reflecțînd pările informatorilor lor din cercurile militare ale S.U.A., frații Alsop afirmă că programul blocului nord-atlantic — care, dacă ar fi să credem pe comentarii americani, se întemeia pînă acum pe armamentul obișnuit — trebuie să fie refăcut în conformitate cu cerințele strategiilor Pentagonului. „Noia politică a conducătorilor noștri militari — își încheie frații Alsop articolele lor din „New York Herald Tribune” — line, în sfîrșit, seama de schimbările revoluționare survenite în metodele de ducere a războiului. Acest lucru poate să justifice în mod indiscutabil o acțiune de asemenea proporții!”.

Nu trebuie să mai spunem că „acțiunea” inițiată pe baza planurilor agresive ale adepților politici „de pe poziții de forță” are într-adevăr nevoie de anumite justificări. Pentru că, astăzi, nu este lesne să explici poezioare de ce trebuie intensificată cursa înarmărilor atomice. Tot mai puțini oameni din Apus mai cred astăzi în răsuflata miocină a „pericolului sovietic”. Conferința de la Berlin — la care delegația sovietică a

lost singura care a prezentat propuneri constructive ce indicau calea păcii generale — a deschis ochii multor oameni. Astăzi se vorbește pretutindeni că recenta conferință de la Berlin a adus o însemnată contribuție la clarificarea situației internaționale. Oamenii înspăimîntați de propagandă nebunească a dusmanilor păcii s-au putut liniști într-o oarecare măsură, s-au întărit speranțele în desînzădarea continuă a încordărilor internaționale, speranțe legate de apropiata conferință de la Geneva.

Pentru amiralilor „războiului rece”, pentru scutlîrii agresiunii, au venit vremuri mai grele. Pentru a-și justifica într-un fel oarecare poziția în fața opiniei publice, ei sînt nevoiți să facă cele mai penibile eforturi. Trebuie să o recunoaștem — lucrul nu-i ușor. Nu poți să scoți apă din piatră seacă. În schimb, poți să încerci, de pildă, să înfățișezi arma atomică, armă de distrugere în masă, pur și simplu drept „un nou tip de materie explozibilă”.

Tocmai așa și se procedea, nu de mult, amiralul Radio-Id, președintele grupului unit al șefilor de state majore ale S.U.A. În interviul acordat revistei „United States News and World Report”, consacrat aceluiași „noi politici militare”, amiralul a făcut încă o serie de „descoaperi”. El a recomandat, printre altele, cu insistență, ca oamenii să se pregătească pentru o îndelungată perioadă de încordare”. Și deși amiralul a fost nevoit să recunoască printre dinți că „ora crizei” adică războiului — nu amenință Statele Unite, el s-a grăbit să omene de îndată îndoaia, declarînd: „Noi trebuie să fim gata aproape pentru orice și în orice moment”.

Aceștea sînt, pe scurt, cîteva din concepțiile atîtate la modă în anumite cercuri ale S.U.A. Sensul acestor concepții, precum și al altora asemănătoare lor, este limpede: ele trebuie să accentueze încordarea internațională. Osanalele cîntate de presa americană „noi politici militare” slujesc, în esență, unor vechi scopuri propagandistice: să camufleze cât de cit cursa înarmărilor atomice — cursă care nu are nici o justificare.

Desen de B. EFIMOV